

MIT FORHOLD TIL FOLKEKIRKEN ER SOM FRØEN I GRYDEN

AF
MARIA SIMONSEN
Ung, kredsstartskonsulent i FDF

Mit kendskab til folkekirken med alle dens traditioner og indforståede sprog kunne ligge på et meget lille sted, da jeg var barn. Højtlesning fra børnebiblen og fadervor hørte til i barndommens godnatritual, for

som min mor sagde: ”Jeres far ville have jer døbt, og så følger det ligesom med”. Konfirmand var da også noget, jeg blev, for ellers var der jo ingen fest. Altså lå det ikke just i kortene, at kirken skulle komme til at fylde i mit liv, som den i dén grad er kommet til.

Mine første reelle erfaringer med folkekirken kom, da jeg som 11-årig blev medlem i FDF Hadsund, fordi jeg havde været på besøg på deres sommerlejr, og der havde de stukket en kniv og en fisk i hænderne på mig, og lært mig at tilberede den over bål. FDFerne førte dermed på point over de andre ting, jeg havde lavet på sommerskolen det år. FDF-kredsen havde et nært forhold til den lokale folkekirke, og arbejdede sammen om BUSK og fastelavn, og der kom ofte en præst med på lejr. Der gik derfor ikke mange år, før jeg var på fornavn med præsterne, og i takt med at jeg blev ældre, fik jeg da også små opgaver, for eksempel i form af indgangsbøn, når vi var med i kirken.

Som 15-årig blev et par af mine med-FDFere og jeg spurgt af den ene præst, om ikke vi ville være med til at lave en udgave af ”De ni læsninger” i børnehøjde. Så der sad vi tre så – uden meget viden om hvad man kunne og ikke kunne tillade sig, og fik overraskende frie tøjler til at lave en lille sketch til hver læsning. Præcis hvad vi endte med at lave, det fortaber sig i glemslens tåger, men jeg husker tydeligt, at den ene af os trillede en stor grå pilatesbold tværs hen over koret lige foran knæfaldet. Da jeg først var kommet i gang, var det ikke til at stoppe igen. Der var voksne mennesker, både præsterne og mine FDF-ledere, som så mig, og de gav mig både taletid og ansvar. Jeg kom med i et Kirkepilotforløb med andre unge mennesker, hvor både præsterne i vores lokale kirke og en håndfuld voksne, som stod for kurset, lyttede til alle vores ideer, gav frit lejde til at lave kirke på vores måde, og ikke mindst udviste begejstring for vores ideer.

I 2. g var det som om, der langsomt var nogen, som skruede op for et lys, og jeg blev klar over, at troen var vokset i mig, og at jeg ikke længere kunne slå det hen som en fritidsinteresse. Helt uden at have opdaget det, så var det blevet en del af mit inderste væsen. Jeg blev volontør hos Brorsons Kirke og FDF, og der mødte jeg et fællesskab af unge voksne, som ønskede at udvide rammerne for, hvordan man kunne bedrive forkyndelse i folkekirken. Den gang var brunchgudstjenester og rockandagter banebrydende – især for en ung pige fra en by med kun ét lyskryds – og det hav-

de i al fald aldrig slået mig at sætte en motionscykel ind i kirkerummet og bruge den til prædikenen.

Efter et år rykkede jeg til Aarhus, og der gik ikke mange dage, førend jeg var en del af frivilligflokken hos ”Kirken på Gaden”, og få år senere blev jeg en fast del af teamet i UngK. Den ene dag kunne kirken være fuld af konfirmander, og den næste var det metalkoncert, og dagen efter igen holdt vi eftermiddagsrefleksion med jazzmusik. Det var et frirum, hvor ”det vi plejer” ikke var på spil. Kirken fyldte nu meget i mit liv, og hvor end jeg kom hen, blev den røde løber rullet ud. Jeg tillagdes at vide, hvad unge på min alder gerne ville med folkekirken, og det var et ansvar, jeg tog dybt alvorligt.

Jeg tror på mange måder mit forhold til folkekirken tåler sammenligning med frøen i gryden. Jeg blev ploppet i tempereret vand, og stille og roligt blev temperaturen skruet op, til vandet begyndte at koge omkring mig. På samme måde som frøen føler jeg ingen trang til at hoppe ud af gryden igen, men i modsætning til frøen, så lider jeg ingen last – tværtimod – jeg stortrives i suppen. •

MARIA ER 32 ÅR

Uddannet med en professionsbachelor i Kristen-
dom, Kultur og Kommunikation på VIA i Aarhus
Kredsstartskonsulent i FDF
Frivillig i folkekirken siden 2006
Sognebåndsløst til Møllevangskirken, Aarhus
Mad-Instagrammer, rollespiller og motorcyklist i
fritiden